

Krupan momak sa varjačom u ruci kojeg su njegovi pajtaši nekoliko puta zvali da promeša, doda začin i nadgleda pasulj koji se lagano, na tihoj vatri kuvao, u roku od 5 minuta koliko je trajalo naše upoznavanje i razgovor je Dragan Jakovljević. Gospodin Jakovljević, je profesionalno direktor Bačka puta, poslovni čovek koji se nikada nije odrekao svojih mladalačkih strast, samo ih je, sticajem okolnosti, privremeno stišao. Odlučio je da kuvajući pasulj provede vikend na VIII Bean fest-u sa svojim prijateljima iz Temerina i Bačkog Jarka.

-Velim da kuvam ali sam prvi put ovde i takmičim se. Kuvam sve i rado to činim ali slabo imam vremena za neko javno kuwanje, više je to u sopstvenoj režiji , za svoju dušu i svoje društvo., kaže Dragan Jakovljević.

Međutim, nismo sa njim zastali da bismo časkali o kuvanju. Svi oni koji su se našli na VIII Pasuljijadi u Temerinu, a bilo je oko 250 ekipa, došli su u subotu, 2.juna, da pokažu i opravdaju svoja kulinarska umeća. Ono što ovoga momka izdvaja su njegovi drugi hobiji i interesovanja. Motori, ronjenje i brodovi, plovidba uopšte su njegove mladalake strasti. Još od dvanaeste godine bio je orijentisan na upražnjavanje tih svojih hobija. Nije bilo srećno vreme, ni tadakao ni danas, za neuobičajene stvari. Poput Panonskog mornara, Dragan Jakovljević, sa nekim zaturenijim genetskim kodom u DNK lancu, prepoznao je vodu kao svoju nasušnu potrebu., i otisnuo se prvo na reku a onda i na mora.

-U Novom Sadu je bio jedan jedini ronilački klub u okviru „Danubiusa“ . Kasnije se sećam da se taj klub rasčlanjivao i na privatne a izgranje SPENS-a (1981) je sve zaljubljenice u ronjenje preselila u taj prostor. Mi, generacija pre SPENS-a osnovne obuke smo odradivali u bazenima, da bismo se vrlo brzo našli u Dunavu. Zatim su došli kampovi na moru, putovanja druženja. Moji roditelji su imali kuću u Utjehi na Crnogorskem primorju, između Bara i Ulcinja, i tamo smo provodili produžena leta, najlepše vreme moje mladosti. Već sa 13, 14 godina sam po čitave dane provodio „pod vodom“, roneći i uživajući sa društvom. Kasnije smo se organizovali i doživeli nezaboravna ronilačka iskustva zvana Crveno more nekoliko puta i obavezna Grčka.

-Čamci su poseban hobi. Krenulo se sa manjih čamac, a sa godinama su se produžavali i povećavali gabariti. Nije to ništa spektakularno, to je neki brod-čamac dužine 8,5 metara. Idemo na regate porodično ali, za sada još nismo išli preko granice. Uglavnom brodarimo od Bezdana na severu do Đerdapa na jugu, ali planira se put do Istambula.

- Motori su svakodnevna zanimacija, i kao prevozno sredstvo i kao način života uvek aktuelni. Motori su osebana priča a njena suština je „vetar u kosi“. Naravno, u prenosnom smislu, jer na glavi je obavezna kaciga, ali specifičan je osećaj vožnje na dva točka pomešan sa osećajem slobode i ritma bez gužve. Međutim, ljudi ne misle uvek najlepše o nama. Zbog snažnih motora koji su naša ljubav i slabost, i definitivno riskantne vožnje uvek prisutne kada su dva točka u pitanju, zbog naših kožnih crnih odela u kojima izgledamo sirovo i snažno, ljudi nas neopravdano povezuju sa nekakvim grubijanima. Najveći krivac za naš negativan imidž su američki filmovi i njihovi protagoisti, pakleni anđeli, koji su, kao zastrašujuća pretnja na beskonačnim američkim rutama, preslikalni na sve one koji voze motore. Gde ste videli kod nas Paklenog anđela na motorima? To ne postoji. To je samo uobrazilja. Ja prvi volim da slušam sve vrste muzike, naravno iz generacije sam koja još uvek najviše sluša rock'n'roll, ali sebe ne smatram paklenim momkom. Mi bajkeri volimo vožnju na dva točka bilo da se radi o 50, 550 ili 5.550 kubika. Ja se trudim da uvek idem ili motorom ili brodom, što je nekada i nemoguće zbog malog deteta i žene. Ali, supruga Bojana i ja smo motorom obišli celu Evropu od severa do juga, i to nezaboravno iskustvo bi opet ponovili.